

strengt nødvendigt. Det er nødvendigt at holde et Antal Mand inde i længere Tid end Kammeraterne for at skaffe Hæren det nødvendige Antal Befalingsmænd, men det er ikke nødvendigt at lade en Del af Mandskabet ligge til fortsat Tjeneste. Denne Ulighed burde være undgaaet, saa meget mere som fortsat Tjeneste erfaringsmæssigt udøver en demoraliserende Indflydelse paa Mandskabet og de Bekostninger, der følger med den, ikke svarer til Fordelene. Det vilde derfor ogsaa — vedrørende Spørgsmaalet om Mandskab til fortsat Tjeneste — have været heldigt, om man kunde have frigjort sig mere fra Hærloven af 1909.

Til § 16, som bestemmer, at de værnepligtige, der aflægger en Prøve, kan faa en efter Resultatet af denne afpasset Afkortning i Tjenestetiden paa indtil en Maaned i Begyndelsen af den første Uddannelse, skal jeg sige, at man kan neppe regne med, at nogen ung Mand vil underkaste sig forlods Uddannelse i nødvendig Udstrækning blot for at blive fritaget for en Maaned af en i Forvejen kort Soldatertid. Bestemmelsen kan saaledes neppe opfylde en Mission som fremmende for en forberedende Uddannelse af Ungdommen. Tilmed kan man ikke paa nærværende Tidspunkt fastlægge Timeplanen f. Eks. for et fremtidigt Fodfolkskompagni, og det kan derfor ikke siges, hvor meget der vil tabes ved at lade enkelte Folk møde en Maaned senere. At man har været klar over, at Tjenesten muligvis vil lide ved denne Bestemmelse, fremgaar tydeligt af § 16, 2det Stykke, som siger, at ved de særlige Korps kan denne Begunstigelse dog ikke gives i større Udstrækning, end Tjenesten i Korpsset tillader. Det er uheldigt, at man har overført denne Bestemmelse fra den gamle Ordning til den nye Ordning, i hvilken den slet ikke hører hjemme.

Med Hensyn til Lejr- eller Kantonnementsøvelserne, som skal affoldes i hver 2-aarig Periode i mindst 8 Dage, skal jeg gøre den Bemærkning, at naar man ser hen til Anvendelsen af det store Antal Reservebefalingsmænd, det store — forholdsvis store — Antal Reserveenheder, og Vanskeligheden ved at indøve Afdelingerne i at anvende de mange Hjelpeformationer, der karakteriserer den moderne Organisation paa hensigtsmæssig Maade, maa den til Lejr- eller Kantonnementsøvelser fastsatte Minimumstid anses for saa utilstrækkelig, at Hærens Kampkraft vil staa og falde med, at den nævnte Minimumstid ikke vil blive anvendt. Noget saadant kan man vel neppe gaa ud fra. Den Besparelse paa Budgettet, som man

har indvundet ved den lave Minimumstid, synes saaledes ganske utilladelig.

Angaaende Hærens Inddeling i tre Divisioner udtales der i Bemærkningerne til Forslaget af 1909: „Divisionerne vil ikke komme til at svare til, hvad man i Almindelighed forstaar ved Divisioner. De bliver nærmest at betragte som kombinerede Brigader. Rytteriet og Artilleriet er utilstrækkelige til Oprettelse af 3 saadanne ensartede Hærdele“. Jeg beder ærede Medlemmer sammenligne denne Udtalelse med Udtalelserne nu til § 28.

Om § 29 skal jeg sige, at i Nyordningen er Personalet til Divisionskommandoen saa faatalligt, at Divisionen ikke kan bestride det Arbejde, der vilde paahvile den, om den blev stillet ret selvstændigt i administrativ Henseende. Det er uheldigt, at man saaledes forudsætter Bevarelsen af det nuværende langsomme og bureaukratiske Administrationssystem.

Angaaende Generalstaben vil jeg sige, at Tildelingen af Personal til denne er saa ringe, at den taktiske Afdeling ikke vil kunne løse de Opgaver med Hensyn til Hærens Forsvarsberedskab og militære Standard i det hele taget, som den bør kunne løse, og at den topografiske Afdeling vil komme helt bag ud i sit Arbejde paa at forsyne Landet med tidssvarende Kort. Den Besparelse paa Budgettet, der er indvundet ved Indskrænkningen af Generalstabens Personale, vil man utvivlsomt komme til at give Afkald paa, naar Erfaringen har blottet dens fuldkomne Utiladelighed.

Om §§ 37 og 38, som hører sammen, skal jeg sige, at jeg mener, det er principielt forkert at indvinde Beparelser ved at knappe af paa Reservebefalingsmændenes Honorar m. m. Som nævnt bør alle Bestræbelser gaa ud paa at gøre Stillingen som fast Befalingsmand i Reserven saa attraaværdig som vel muligt. Ogsaa paa dette Punkt savner man rene Linier i Forslaget.

Med Hensyn til § 47 angaaende Uddannelsen af værnepligtige ved Fodfolksregimenterne udtales det, at ved denne Paragraf er Rekruttilgangen formindsket til 3 850 Mand; Uddannelsen foregaar ved et større Sommerhold og et mindre Vinterhold. Nu skal jeg gerne indrømme, at det er en Behagelighed for de unge værnepligtige at aftjene Værnepligten om Sommeren; men det maa have Betydning, at en Del af Mandskabet ogsaa er inde om Vinteren, og jeg skal derfor gøre opmærksom paa Bemærkningen herom til § 25 i Forslaget af 1909, hvor det hedder: „Den større